

beweging die van 'tgenot tegenwoordig een ruime plaats inneemt. Ik stel me voor om iets in het midden te brengen over sport in het algemeen om daarna over het kampeeren en over de jeugherbergen afzonderlijk te handelen.

Sport en spel in het algemeen.

In een tijd, waarin de psychische inspanning voor de jonge menschen zeer groot is, in dagen, waarin van hun zenuwleven veel gevegd wordt, is de lichamelijke oefening in gymnastiek en sport een weldaad. Alleen weer, de rhythmische gymnastiek der meisjes vervalle niet tot den dans en de gymnastiek der jongens worde geen acrobatick. Lichaamsbeweging in 't algemeen verdient voor onze jonge menschen, die in een zwoelige atmosfeer leven, sterke aanbeveling.

Natuurlijk is ook hier onderscheid.

Ik zou niet alle sport even sterk willen aanbevelen. De kous is echter zóó groot, dat zeker voor elk hier wat wils is. Vooral moet echter gewaakt tegen de overdrijving.

Soms zijt ge bevreesd, de sport aan te bevelen, omdat er jonge menschen zijn, die van uw aanbeveling misbruik maken om hun sportmanie hot te vieren. Sport worde geen beroep. Sport is geen beroep. En al gunnen we onze jeugd, dat ze eens uitvieren, dat ze het lichaam oefenen, de spieren sterken en zich vermaken in vaardig spel en schijnworsteling, ze moeten dubbel er voor waken niet te gaan behooren tot die jonge menschen, die van niet anders meer weten dan van sport.

Het is misschien wel moeilijk hier het juiste midden te kiezen. Maar ik doe weer een beroep op het gezinsleven, dat hier den toon behoort aan te geven.

't Sprekt wel van zelf, dat juist in de genots-oefening dient te worden gezocht naar het samenwerken van jonge menschen, die de christelijke overtuiging deelen. Hier is neutraliteit misschien nog gevaarlijker dan elders.

Opdat alle ruwheid vermeden worde, opdat het sexueele gevaar hier worde bestreden, opdat alle roekeloosheid hier buiten de deur worde gehouden, is eenheid van overtuiging ten sterkste gewenscht, zoo niet geboden. Juist het christelijk beginsel geve hier de juiste richtlijnen aan. Juist het christelijk beginsel beware hier voor alle buitensporigheid. Juist het christelijk beginsel spreke hier sterk in kleeding en soberheid.

Daar zijn jonge menschen, die de sport willen gebruiken om aan zondige neiging uiting te geven. Daartegen moet ook hier het christelijk beginsel zeer sterk den weg wijzen.

Maar wanneer deze dingen worden in acht genomen, dan is allerlei spel, lichamelijke oefening en sport een welkome afleiding in deze veeleischende dagen.

Onze jeugd moet eens wat hebben.

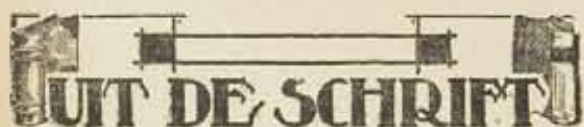
Daarin moeten we met onze jonge menschen meeleven.

En als ze wat beginnen te overdrijven, het is hun jeugd. Neem ze dat op zichzelf niet kwalijk, maar help ze dit te bestrijden. Hun vitaliteit zoekt expansie. En de ouderen zijn er om ze te helpen ook hier zich zelf te beheerschen.

Het lichaam is Godes, evenals de ziel.

En het is beter dan als dandy het lichaam te versieren of als meisje zich weelderig te kleeden, dat ge uw lichaam oefent in spel en sport ter eere van Hem, die de Schepper en Onderhouder ook van ons lichaam is.

P. CH. VAN DER VLIET.

Hem kennen.

Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding. (Filippenzen 3:10).

Hoe is het te verklaren, dat Paulus op dit punt van zijn leven tot het uitspreken van deze begeerte komt. — de begeerte om Christus te kennen?

Hij was toch reeds vele jaren geleden tot deze kennis gekomen. En dat was geen aarzelande en tastende kennis geweest, als van een pasbeginnende op den weg des levens, of van een kleingeloovige, die met de bede in het hart leeft: „Mocht ik Christus toch eens als mijn Zaligmaker leeren kennen.”

Neen, Paulus heeft reeds vóór meer dan twintig jaren met eene vaste overtuiging den Heiland als zijn Heere en Koning omhelsd; en hoe rijke tonen

van welverzekerd geloof heeft hij daarna laten hooren.

Het is ook niet in een oogenblik van zwakte of twijfeling, dat hij deze begeerte uitspreekt; immers deze zelfde brief getuigt, hoe volkomen zeker hij is van zijn deel aan Christus.

Hoe kan de apostel dan nu nog de begeerte uiten om Christus te kennen?

Mijn lezer, wanneer een jong, teeder boompje geplant wordt, dan gevoelt het aanstands behoefte, om den bodem, waarin het gezet is, te leeren kennen in zijne voedende kracht. Maar, wanneer het boompje gaat groeien, een bladerkroon en vrucht krijgt, dan wordt de begeerte om het voght en de voeding van den bodem in te zuigen al sterker; en naarmate de stam breeder wordt, en tak en blad en vrucht toenemen, naar die mate zal de boom zijne wortelen dieper en wijder uitstrekken en zal de behoefte groeien om de aarde inniger te leeren kennen in haar rijkdom en kracht.

Aldus de apostel Paulus.

Toen hij voorheen in Damascus dagen lang, zonder eten en drinken, blind voor God gebogen lag, o, toen schreide hij om Christus te leeren kennen.

En toen hij door God in den waren geloofsgrond bevestigd was, en vruchten ging dragen, toen verlangde hij nog méér om uit de volheid van Christus te leven. Maar nu, nu hij die machtige apostel is, die groote geloofsheid, die alle dingen vermag door Christus, die hem kracht geeft, — nu is er een hijgen van zijn hart om al dieper en inniger Christus te leeren kennen, en door het geloof uit Zijn rijkdom te putten.

De begeerte naar de kennis van Christus is eene groeiende begeerte. Hoe meer het geestelijk leven en de geestelijke werkzaamheid bij Paulus wast, des te vuriger begeert hij, om door het geloof het schat-huis van den Christus in te gaan, teneinde van daaruit verrijkt en gesterkt te worden. „Kennen” wil hij Christus; het beteekent niet, dat hij slechts veel van Hem verlangt te weten, en zijn verstandelijk inzicht aangaande Hem begeert te verrijken; maar Christus „kennen” duidt op een met de krachten van geloof en hope en liefde in-dringen in den persoon en het werk van den Zaligmaker, om van de in Hem geboden schatten een practisch en ondervindelijk gebruik te maken. „Kennen” leert de dorstige het water niet door er een formule van te weten of de samenstellende deelen te onderzoeken; maar „kennen” leert hij het, door den boordervollen beker aan de lippen te zetten, en met diepe teugen den inhoud te genieten.

Zóó heeft Paulus gedronken, — gedronken.

Zóó begeert hij alméér te drinken.

Zóó wil hij Christus „kennen”; opdat Christus' wijsheid en rechtvaardigheid en heiligheid en volkomen verlossing, de eenheid en de veelheid van Zijn middelaarswerk, hoe langer zoo meer in hem werkzaam worden en tot openbaring komen.

Vandaar dat de apostel eraan toevoegt: „en de kracht Zijner opstanding”.

Deze woorden geven niet een nieuw voorwerp aan, dat Paulus náast Christus óók wil leeren kennen, maar zij wijzen de richting aan waarin, en de reden waarom hij Christus wil leeren kennen. Paulus wil Christus kennen zooals Hij opstond uit de dooden, wijl hij als zóódanig Hem noodig heeft, en steeds meer noodig krijgt.

Zoo zullen de engelen Hem niet kennen. Zij hebben Hem zoo ook niet noodig. En evenmin de mensch vóór den val. Want opstanding ondersteunt den dood. Iemand die niet gestorven is, kan de kracht der opstanding niet kennen. Maar de zondaar, de in Adam gevallen mensch, kan die kracht der opstanding kennen. Immers is hij dood in zonden en misdaden. Hij ligt in schuld voor God en in alle geweld des duivels. En één middel slechts is er voor hem tot delging zijner schuld en tot ont-koming aan de heerschappij des doods; — Christus te kennen, en de kracht Zijner opstanding. Want de opgestane Heiland is de tweede Adam, het nieuwe Bondshoofd, die bij de open spelonk de rechtvaardigmaking uitroept en de overwinning van zonde en dood en Satan. Hij is de Levensvorst, die in den hof van Jozef predikt, dat in Hem alle schuld betaald is, en het leven en de onverderfelijkheid werd aan het licht gebracht.

Dien Christus begeert Paulus te kennen. Hij begeert Hem steeds méér te kennen in Zijn rechtvaardigend werk; want de toenemende schuld vraagt een steeds holderder gezicht in de uitdelging daarvan door Christus.

En hij begeert Hem steeds méér te kennen in Zijne opstandingskracht; want de zwakte tegen zonde en Satan vordert al inniger aansluiting aan de Fontein van leven en kracht, die in den overwinnaar des doods aanwezig is. En zoo wordt de begeerte roep van den apostel verstaanbaar: „opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding”.

Dat de gemeente het ter harte neme.

Zij heeft Paaschfeest gevierd. Het feit der opstanding van Christus werd haar opnieuw gepredikt. Maar laat ons toch, om onzes levens wil, nu Paaschfeest weer voorbij is, aan de toen herdachte gebeurtenis niet ons afscheid geven. Want wij moeten het van de dóórwerking van dat feit hebben. Dagelijks moeten wij het hebben van Christus en

de kracht Zijner opstanding. O, het is een kwaad teken, wanneer de begeerte om Christus te kennen niet levend bij ons blijft, en niet steeds levendiger wordt. Immers is het een bewijs, dat de kennis van onze schuld en verlorenheid in onszelfen uitslijt, en wij onze zwakte tegen de doodelijke macht van zonde en Satan minder gevoelen. Onderzoek ieder zich dan ernstig. Hier is eene kostbare waardemeter van het geestelijk leven. De rank, die vrucht draagt, zal al meer behoefte gevoelen om uit den wijnstok te leven.

Ga de gemeente dan na haar Paaschfeest het leven weer in met de biddende begeerte van Paulus: „opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding”. De genade, die eenmaal geschonken werd, roept om telkens nieuwe, telkens verhoogde doorwerking en invloeding. De schuld, die wij dagelijks vermeederen, maakt een steeds helderder blik op de rijke gerechtigheid van Christus noodig. En de worsteling om heiligmaking vraagt om steeds nauwere verbinding aan de Fontein des Levens. Alles komt ons toe uit de opstanding van Christus: vrede en blijdschap, afsterfing der zonde en lust in alle gerechtigheid, moed en hope en kracht onder het kruis, trouw in onze Christelijke roeping, een vrij uitzicht op de eeuwige heerlijkheid.

Geve God dan Zijn Heiligen Geest, om blijvend de begeerte in ons te werken, dat wij Christus mogen kennen, en de kracht Zijner opstanding.

U.

v. A.

Het rapport over den uitbouw der Belijdenis.

II.

TWEDE DEEL.

Na de algemeene beschouwingen in het eerste deel van dit Rapport, komt in dit tweede deel de praktische uitvoerbaarheid aan de orde. De vraag naar behoefte en wenschelijkheid moet worden gevolgd door die naar mogelijkheid en verwerkelijking.

Staat het eenmaal voor de overtuiging onzer kerken vast, dat het tot nieuw belijden, zij het voorschands alleen in betrekking tot de Heilige Schrift, moet komen, weegt haar dit als een roeping van Christus, den Koning der Kerk, dan mogen zij zich van het volbrengen niet licht afmaken. Zij zouden zoozeer van haar onmacht doordrongen, er zich zóó van bewust moeten zijn, dat God haar de mannen voor dit werk onthield, dat zij er voor Gods aangezicht openlijk over treurden. Maar dan zouden zij ook als met eenparige stem Hem, die de Bron is van alle wijsheid, hebben aan te loopen, opdat Hij aan dien vervallen toestand een einde maakte en haar de krachten verwekte om aan haar roeping te beantwoorden. Maar nooit mag de roeping die van Boven is, beantwoord worden met een lijdelijkheid, die van beneden is. Eerst zouden de kerken in plaats van allerlei bespiegelingen over de ongunst der tijden en haar onvermogen in het publiek belijden te houden, alle pogingen in het werk moeten stellen. Wanneer dat zou zijn geschied en elke poging finaal zou zijn mislukt, zouden zij voor den Heere mogen verschijnen met de bede, dat Hij over haar opwake. Doch een lichtvaardig „wij kunnen niet” druicht geheel in tegen de Schrift en het voorbeeld onzer Gereformeerde vaders. De beklemmende vraag of Uw Deputatie zich tot zulk een gewichtigen arbeid wel in staat acht, blijve dus uitgeschakeld.

Daarbij komt, dat de omstandigheden tot nieuwe dogmavorming inzake de leer der Heilige Schrift voor onze kerken niet zoo ongunstig zijn als men soms schijnt te meenen. Op drieërlei zij hier gewezen.

Vooreerst, al mag met Harnack en anderen het dogma niet als een product der theologie worden beschouwd, toch kan de theologie en met name de dogmatiek bij de vaststelling ervan voornamelijk diensten bewijzen. Nu heeft het Gode behaagd ons in de vorige en deze eeuw godzalige, getrouwe en geleerde mannen te schenken, die onder de vele waarheden vooral die der Heilige Schrift trachten te belichten. De tegenwerping, dat de leer aangaande de Heilige Schrift nog niet af is, snijdt geen hout. Met dezelfde tegenwerping zal men altijd de dogmavorming kunnen tegenhouden. Want nooit raken Kerk en Theologie over de waarheden Gods en met name die der Schrift, uitgedacht. Het zou echter grove ondankbaarheid zijn niet te erkennen, dat wat de dogmatische arbeid voor de ontwikkeling van de leerstukken der Schrift heeft geleverd, een rijken schat vertegenwoordigt, die bij de uitbreiding van het dogma der Schrift uitnemend te stade komt. En eerlijkheidshalve moet het toegegeven, dat de Kerk menigmaal tot dogmavorming is overgegaan zonder over zulk een omvangrijken arbeid te beschikken.

Voorts, al kan niet worden staande gehouden, dat een dogma altijd uit nood wordt geboren, zoo kan niet worden ontkend, dat onze Kerken ten aanzien van de leer der Schrift in nood verkeerden. Toen zij nog zuchtten onder het juk der synodale hiërarchie,